

Helle Helle

Bob

158 sider

Gutkind

Man bliver gal i skralden undervejs i læsningen. Har lyst til at ruske i Bob. Tag dig dog sammen, mand.

Det er stor kunst og godt forfatterskab, at vi får mulighed for at sætte et spejlbillede op for os selv. Projicere vore mest lade sider og vores uansvarlighed over i en uskyldigt udseende bog med det meget uskyldige navn Bob. Bob-bob-bob.

Vi har alle en Bob indeni. Vi bruger den bare på forskellig vis. Måske er vi den ikke bevidst, og andre ser den, før vi selv og går på os. Måske er vi siden pinligt bevidst og lever med den og har endda brug for den. At kunne hægte sig af ansvar og pligter nu og da og bare lade stå til. Helle Helle har styr på sin person, der er et gennemført rodehoved, indvortes og udvortes, som reder sin seng på en ganske bestemt og tilfældigt forudsigelig måde, som mest af alt følger med tilværelsen uden at skabe sin egen, og som ikke har så forfærdelig meget at sige.

Vi er handlingsmæssigt tilbage i firserne. Fattigfirserne som de blev kaldt, hvilket Helle Helle illustrerer gennem sammenflytningen med Bob og kæresten i en et-værelses i Vanløse, hvor vi iøvrigt gennem bogen får en grundig indføring i områdets geografi.

Tidligere i sit liv har Bob formået at være noget af en provider, ganske populær endda, men nu ender han altså i Vanløse, og han bliver til det trælse slap i koderne og uden mål og med i tilværelsen. Hvad skal han i Vanløse, hvad skal han overhovedet nogen steder?

Han vil måske gerne studere, men hvad skal han studere, og hvornår? Og skal han da overhovedet?

Tvivlen bliver til den gnavende orm i æbleskroget.

Han bliver den, der går ture om Damhussøen, oplever tristessen, og hænger næsten al sit liv op på kæreste og dagdrømmeri.

Og når han ikke forfalder til dagdrømmeri, så henfalder han i mismod over, hvornår tingene begyndte at skride. Og hvis han nu havde gjort A i stedet for B, så var han vel endt på C i stedet for D.

Helle Helle får fortalt meget i den relativt korte roman. Om meningen med livet, om livets meningsløshed og mangelfuldheder, om det menneskelige forfald, om påvirkninger udefra og fra partneren, man langsomt skubber væk, eller som bare af nærmest subtil foragt eller undren over et menneskes opløsning giver op og glider væk.

Og hun får i sin stil fortalt om vigtigheden af at lægge mærke til de små bitte nuancer i livet og i det liv i Bob, som bevæger sig skødesløst i, men som han muligvis ikke engang selv lægger mærke til, at han gør. Tingene sker bare rundt omkring ham.

Hvor er det, vi som mennesker selv bevæger os skødesløst? Gør vi det, er det i hvert fald vigtigt at blive bevidst omkring. Bevidstheden kan skærpes efter at have fundet inspiration af Helle Helles nye roman.

En spændende og anderledes udgivelse. Med et meget fortættet sprog ofte serveret i korte sætninger.